

Не можна сказати, що кібербезпека в Україні перебуває поза увагою інституцій безпекового сектору. Говорячи про механізми практичного забезпечення кібербезпеки держави, передусім звертається увага на зусилля декількох основних відомств.

Важливу частину роботи з убезпечення громадян від найбільш розповсюджених кіберзлочинів здійснює МВС. У його структурі створено спеціальне Управління боротьби з кіберзлочинністю, на яке покладено низку завдань. Зокрема, до основних завдань Управління відноситься організаційне та практичне забезпечення реалізації державної політики щодо попередження та протидії злочинам і правопорушенням, що вчиняються з використанням інформаційних технологій та телекомунікаційних мереж (у сфері інформаційно-телекомунікаційних технологій, у сфері електронних платежів і господарської діяльності, зокрема, порушення прав інтелектуальної власності та заняття гральним бізнесом, злочини проти інформаційної безпеки, у тому числі незаконні дії зі спеціальними технічними засобами негласного отримання інформації), а також протидії легалізації доходів, отриманих від таких злочинів і правопорушень [4]

Але проблемою залишається те, що, незважаючи на зусилля спеціально уповноважених відомств, Україна досі залишається принципово уразливою у сфері використання сучасних ІТ, й не останньою чергою через надмірно широке запровадження іноземних програмних продуктів та використання матеріально-технічної бази іноземного виробництва.

В Україні досі відсутні системні нормативні документи, які описували б загрози Україні саме в кіберпросторі, визнали б їх і стали основою для цілісної державної політики з кібербезпеки.

Тому слід наголосити, що необхідна достатня фахова підготовка фахівців з інформаційної і кібербезпеки та керівного складу органів державного управління з цих питань для потреб як силових структур, так і виробничої та банківської сфери, яка має проводитись у єдиній системі освіти України, а спеціальна підготовка офіцерського складу ЗС України та інших силових структур із загальних питань інформаційної і кібербезпеки має проводитись у системі командирської підготовки та на курсах підвищення кваліфікації. І тільки тоді Україна зможе впевнено відчувати себе на рівні європейських країн у питаннях кібербезпеки.

Список використаної літератури:

1. A Solution-based Examination of Local, State, and National Government Groups Combating Terrorism and Cyberterrorism. By: Matusitz, Jonathan; Breen, Gerald-Mark. Journal of Human Behavior in the Social Environment, Feb2011, Vol. 21 Issue 2, p. 109-129, 21 p. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://search.ebscohost.com/login.aspx?direct=true&db=aph&AN>.
2. Руководство по кибербезопасности для развивающихся стран. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.itu.int/ITU-D/cyb/publications/2007/cgdc-2007-r.pdf>.
3. Про Стратегію національної безпеки України: указ Президента України від 12.02.2007 р. № 105/2007 (із змінами від 8.06.2012 р. № 389/2012) [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/105/2007>
4. Управління боротьби з кіберзлочинністю // Міністерство внутрішніх справ України [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/publish/article/544754>

Правові реформи адміністративних правопорушень за корупцію

Лук'янчук В.О. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: доцент кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент - **Лазаренко Л.А.**

Корупція в Україні набула ознак системного явища, яке поширює свій негативний вплив на всі сфери суспільного життя, все глибше укорінюючись у повсякденному житті як основний, швидкий та найбільш дієвий протиправний засіб вирішення питань, досягнення певних цілей. Масштаби поширення корупції загрожують національній безпеці України. Це потребує негайного вжиття системних та послідовних заходів, які мають комплексний характер і базуються на єдиній Національній антикорупційній стратегії на 2011-2015 роки.

Ключовою ознакою сучасної ситуації щодо боротьби з корупцією в Україні є започаткування у 2010-2011 роках процесу реформування вітчизняного антикорупційного законодавства, зокрема прийняття Законів України "Про засади запобігання і протидії корупції" (3206-17), "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення" (3207-17). Антикорупційну спрямованість мають здійснені судова, податкова, адміністративна реформи, започаткована реформа кримінального судочинства, вдосконалені механізми доступу громадян до публічної інформації та отримання безоплатної правової допомоги [1].

Законодавче врегулювання проблеми превентивного антикорупційного механізму можна вирішити двома шляхами:

- 1) ревізія рамкового закону та ухвалення пакету спеціальних додаткових законів, кожен з яких би регламентував функціонування одного чи декількох інститутів;
- 2) ухвалення нового закону, який би забезпечив комплексне регулювання діяльності усієї системи із запобігання корупції.

З метою інституційного забезпечення виконання завдань із запобігання корупції пропонується утворити Національну комісію з питань запобігання корупції (НКЗК). НКЗК здійснюватиме такі функції:

- 1) підготовка проектів антикорупційної стратегії, державної цільової програми та інших актів законодавства, спрямованих на формування та реалізацію антикорупційної державної політики;
- 2) забезпечення виконання заходів, передбачених антикорупційною стратегією та державною цільовою програмою з її реалізації, здійснення моніторингу ефективності та координації діяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування у цій сфері;
- 3) здійснення системного аналізу: законодавства з метою виявлення норм, реалізація яких може призвести до корупційних проявів, з підготовкою пропозицій щодо розроблення проектів нормативно-правових актів у сфері запобігання та протидії корупції та участю у розробленні таких актів; статистичних даних, наукових, соціологічних досліджень щодо запобігання та протидії корупції, інформації про здійснені заходи у цій сфері з метою виявлення факторів, які сприяють корупційним проявам, і підготовки пропозицій щодо їх усунення; 4) проведення антикорупційної експертизи проектів нормативно-правових актів;
- 5) підготовка та оприлюднення звіту про результати проведення заходів із реалізації державної антикорупційної політики;
- 6) координація та методичне забезпечення діяльності підрозділів державних органів, органів місцевого самоврядування з питань запобігання та виявлення корупції [2] .

Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення» від 7 квітня 2011 р. № 3207-УГ набрав чинності одночасно із Законом України «Про засади запобігання і протидії комісії».

Основні цілі та завдання закону:

- чітко визначити види корупційних правопорушень;
- передбачити адекватні заходи відповідальності за їх вчинення;
- зробити вчинення корупційних правопорушень справою невігідною і ризикованою, досягти того, щоб особа чесно і сумлінно виконувала свої службові обов'язки.

Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення» внесені зміни в Кодекс України про адміністративні правопорушення, Кримінальний кодекс України, Кримінально-процесуальний кодекс України які обумовлені необхідністю приведення українського антикорупційного законодавства у відповідність до положень Конвенції ООН проти корупції та Кримінальної Конвенції Ради Європи про боротьбу з корупцією та удосконалення засад адміністративної та кримінальної відповідальності громадян за корупційні правопорушення та злочини у сфері службової діяльності [3].

Список використаної літератури:

1. Національна антикорупційна стратегія 2011 -2015р. розд.І, ІІ <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1001/2011>
2. Концепція реформування системи запобігання корупції в Україні <http://www.minjust.gov.ua/47773>
3. Запобігання і протидія проявам корупції як елемент модернізації системи державної служби / Івано-Франківський центр науки, інновацій та інформатизації. - Івано-Франківськ: 2012. - с. - 237

Право на звернення до європейського суду з прав людини в контексті реалізації права на правосуддя в Україні

Матвєєва О.І. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри загально-правових дисциплін, навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, доктор юридичних наук, доцент - **Камінська Н.В.**

Серед ряду чинників, які визначають стан правопорядку в певній країні, вагоме місце займає рівень забезпеченості основних прав і свобод людини в обсязі міжнародних стандартів. Європейський Суд із прав людини (далі - ЄСПЛ) є одним із найважливіших міжнародних судових органів у сфері захисту прав людини та унікальним і специфічним міжнародним органом, що забезпечує реалізацію права особи на звернення з індивідуальною заявою до ЄСПЛ. Актуальність даного питання обумовлюється визначенням особливостей, якими повинна бути обізнана особа для ефективної реалізації нею права на звернення з даною заявою для захисту своїх прав.

Значний внесок у дослідження діяльності Європейського Суду з прав людини зробили вітчизняні вчені, зокрема, В. Ф. Погорілко, А. Ю. Олійник, М. В. Буроменський, В. В. Копейчиков, Н. М. Раданович, Ю. С. Шемшученко, а також даному питанню приділяли увагу й такі зарубіжні правники як С. В. Бахін, Б. Т. Безлепкін, М. О. Бойл, В. Д. Бордунов тощо.

Правовою основою діяльності Європейського суду з прав людини є Конвенція про захист прав людини та основних свобод 1950 р. і Регламент Європейського суду з прав людини. Відповідно до Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод, що була ратифікована Україною 17 липня 1997 р. та набула чинності для України 11 вересня 1997 р. передбачає, що у разі порушення її положень особа, права якої були порушені, може звернутися до Європейського суду з прав людини. Даний міжнародно-правовий акт тлумачить, що ЄСПЛ може розглядати, по-перше, заяви держав - учасниць Європейської конвенції з прав людини з питань порушення Конвенції в інших державах_членах; по-друге, заяви окремих осіб, груп і неурядових організацій про порушення прав людини, що мали місце в державах-членах [1].

Варто погодитися з думкою М. В. Буроменського, що порядок розгляду таких заяв, що зазначалися вище, різний. З приводу цього він зазначає, що у разі звернення до Суду із заявою держави - члена Ради Європи (таке звернення може бути зроблене з метою захисту